Meneer Maus

Voor Marco

Meneer Maus

Het nieuwe leven van een vrolijke
en ondernemende jack russell terriër

Derde druk, augustus 2026
© Marian Werkman
www.marianwerkman.com
Uitgeverij Pageturner

Portret Marian en Maus: Marco Knauff
Foto's en omslagontwerp: Marian Werkman

ISBN: 9789403936598
NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. All rights reserved.

Gebruik van deze publicatie voor AI is verboden. De exclusieve rechten liggen bij de auteur en uitgever. Dit werk is tot stand gekomen zonder AI of andere kunstmatige intelligentie en bevat oorspronkelijke teksten van de auteur.

Marian Werkman

Meneer Maus

Het nieuwe leven van een vrolijke en ondernemende jack russell terriër

Uitgeverij Pageturner

He is your friend, your partner,
your defender, your dog.
You are his life, his love, his leader.
He will be yours, faithful and true,
to the last beat of his heart.
You owe it to him to be worthy of such devotion.

- Anonymous -

The one absolutely unselfish friend
that man can have in this selfish world,
the one that never deserts him,
the one that never proves
ungrateful or treacherous,
is his dog.
He will kiss the hand that has no food to offer,
he will lick the wounds and sores
that come in encounter with the
roughness of the world.
When all other friends desert, he remains.

- George G. Vest -

Inhoudsopgave

Maus	9
Asiel	12
Thuiskomst	17
Slapen	21
Angst en beven	25
Allemaal herrie	30
Onbekend terrein	37
Territoriumdrift	42
Dominantie	46
Verliefd	52
Castreren	57
Cursus	64
Op herhaling	72
Finale	77
Dierenarts	82
Nachtbraken	89
Onderzoek	96
Dieet	103
Voer voor kynologen	109
Doorbijten	116
Spelen met de bal	122
Een balletje opgooien	128
Een goed verstaander	134
Een half woord	138
Hondentaal	144
Tuin	151
Auto	156
Fietsmand	161
Fietsen	166
Op reis	173
Logeren	178
Een dringende behoefte	183
Hondenknapper	188
Meneer Maus	193
Nawoord	196

Maus

Toen de bel ging, was ik net bezig met het schoonmaken van de voerbak. Zorgvuldig zette ik de witte, ronde eetkom neer op zijn vaste plaats in de keuken. Het olijke plaatje van de retriever op de bodem lachte me vriendelijk toe. Terwijl ik naar de deur liep, vroeg ik me af wie er op dit tijdstip had aangebeld. Ik verwachtte niemand, of ik moest me vergist hebben en een afspraak vergeten zijn.

De vrouw op de stoep schatte ik ongeveer veertig, ze had kort kastanjebruin haar en een open blik. 'Neem me niet kwalijk, maar ik wilde vragen hoe het met uw hond is,' zei ze. 'Komt het gelegen?'

Ik was een beetje van mijn stuk gebracht. 'Mijn hond?' vroeg ik.

'Ja,' antwoordde de vrouw. 'Ik ben Patricia de Rover, van de dierenbescherming. Ik zou nog altijd een kijkje komen nemen bij Maus, maar er kwam steeds niks van. Bij deze voeg ik dus maar eens de daad bij het woord.'

Mevrouw de Rover. Natuurlijk. Ik had haar een keer via de telefoon gesproken. De afspraak was geweest dat er na een half jaar iemand zou komen om te checken of alles goed ging met de nieuwe hond. Een soort nazorg voor asielhonden. We waren inmiddels bijna twee jaar verder, maar dat gaf niet. Ik vond het altijd leuk om over mijn bijzondere hond te praten.

'Komt u verder,' lachte ik.

In de gang keek Patricia verbaasd om zich heen. 'Is Maus er niet?' vroeg ze.

'Nee, hij is even naar de dierenarts,' legde ik uit.

'De dierenarts?' Ik hoorde de ongerustheid in haar stem en begon te lachen.

'Wees gerust, Maus is alleen maar even voer gaan halen. Samen

met mijn man, Marco,' vertelde ik. 'Zo heeft hij meteen een mooie wandeling voor de boeg. Maus is namelijk dol op wandelen.'

Patricia knikte. 'Ik weet het, jack russells hebben een tomeloze energie.'

Terwijl ik koffiezette, keek ze rond in de woonkamer. 'Ik zie het al,' zei ze vertederd. 'De mand heeft een centrale plek, zijn voer- en drinkbak staan op een vaste plaats, er ligt hondenspeelgoed voor hem klaar. En dan die foto...' Patricia wees naar het grote portret van een fel kijkende terriër, zijn ogen hadden een scherpe, alerte blik en zijn zwarte dropneus stak uitdagend naar voren. Onze Maus.

'Dat zit wel goed tussen jullie,' concludeerde Patricia. 'Ik kan het aan alles zien.'

Ik knikte bevestigend. 'Het heeft even geduurd voordat hij volledig gewend was. Maar we zijn elkaars beste vrienden geworden,' vertelde ik. 'Ik zou hem voor geen goud willen missen!'

De mevrouw van de dierenbescherming was blij om dat te horen. Ze pakte haar kop koffie en leunde naar achteren in de grote stoel. Voordat ze een slok nam, zei ze: 'En vertel nu maar eens hoe het allemaal is gegaan in de afgelopen jaren. Ik ben heel nieuwsgierig.'

Asiel

De foto op de regionale televisiezender toonde een stoere jack russell terriër van zes jaar, met veel wit en bruin in zijn vacht. Het ging om een reu met een dominante aard die liever niet in een gezin met kinderen geplaatst werd. Kortom, ideaal voor onze situatie. Omdat de hond niet lang alleen kon blijven, was het wel zo handig als er meestal iemand thuis was. Ze zochten nog voor de kerstdagen een thuis voor het dier. Marco en ik riepen tegelijkertijd: 'Dat is hem!' Het was liefde op het eerste gezicht.

Ik belde de volgende dag met het asiel en hoopte dat de hond nog niet was opgehaald. Gelukkig bleek Maus, zoals zijn naam luidde, nog aanwezig te zijn. Er hadden al verschillende mensen naar hem geïnformeerd, maar nog niemand had wezenlijke belangstelling getoond. Maus zat nu al bijna vier maanden in het asiel en dit was wel zo'n beetje de limiet. Het zou dus fantastisch zijn als hij eindelijk door iemand werd geadopteerd.

Ik kon een week later komen kijken om kennis te maken met Maus. Samen met Marco ging ik naar dierentehuis De Staart. Al op grote afstand was het geblaf hoorbaar; we werden verwelkomd door zware baritonblaffen, hoge blaffen, schorre blaffen, hysterische blaffen en ook veel gepiep en gekef. Een smal paadje tussen hoge hekken leidde richting de ontvangstruimte. De adrenaline ging toch wat sneller stromen. Eindelijk zouden we Maus zien!

De receptioniste aan de balie keek op zodra we de deur openden.

'Goedemiddag,' zei ze. 'Wat kan ik voor jullie doen?'

'We komen voor Maus,' zei ik tegen de receptioniste. 'We willen hem graag even zien.'

'Maus? O, maar dat spijt me, hij is al gereserveerd.'

Onthutst keken Marco en ik elkaar aan. 'Gereserveerd?'

'Ja, vorige week belde er iemand die Maus wil adopteren.'

‘Maar wij zouden hem toch meenemen?’

Dit bracht de medewerkster op haar beurt in verwarring.

‘Momentje hoor. Ik zal even navragen hoe het zit.’

Ze liep naar achteren, terwijl wij toch wat ongerust door de ramen van het kattenverblijf staarden. Al snel kwam de vrouw terug.

‘Sorry hoor, maar hier moet sprake zijn van een misverstand. Hoe was de naam ook al weer?’ Marco noemde naam en adres. De receptioniste keek op een lijst.

‘Ja, dat klopt. Dus ú bent degene die Maus gereserveerd heeft. Nou, komt u dan maar gauw mee.’

Opgelucht liepen we achter haar aan, over kleine paadjes, langs verblijven met allerlei soorten honden. De energieke viervoeters blaften ons enthousiast toe. Ik las de bordjes boven de hokken. Het trieste opschrift bij een foxterriër luidde: ‘Eigenaar ziek geworden. Kon niet meer voor zijn hond zorgen. Overmacht.’ Bij een glanzende en vitale herder stond: ‘Baas had geen tijd voor verzorging i.v.m. werk.’ Een andere tekst bij een bouvier vermeldde: ‘Afgestaan na negen maanden. Hond werd te groot.’ Naast een guitige bastaard met een veelkleurige vacht stond zelfs: ‘Na elf jaar had baas geen zin meer in verzorging wegens nieuwe partner.’ Elf jaar... en dan toch als oud vuil afgedankt worden. Ineens werd de betekenis van het woord ‘verblijf’ me onaangenaam duidelijk.

Blijf hier, dacht ik. *Ver weg*.

We stopten op de hoek van een rij grote hokken. Ik moest drie keer kijken voor ik doorhad dat ook daar een hond zat. Een kleine hond in een enorm hok, helemaal alleen. Ik bukte me om hem beter te kunnen zien. Als een tornado rende hij op me af. Hij sprong tegen het gaas op en begon luidkeels te blaffen, harder en harder. Mijn gezicht kwam dicht bij zijn snuit, een lichtbruine snuit met donkere indringende ogen en een zwarte dropneus. Het leek alsof we elkaar herkenden. Dit was Maus. We sloten onmiddellijk vriendschap.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, gingen we hem

uitlaten. Een klein stukje over het terrein, aan de riem. Terwijl we over het grasveld liepen, kwam er een man onze richting uit. Hij had een imposant postuur en droeg een oude overall. Aan zijn stevige handdruk merkte ik dat ik met een daadkrachtige persoon te maken had. ‘Ik ben Kooyman, de beheerder van asiel De Staart,’ vertelde hij. Vertederd keek hij naar Maus. ‘Eindelijk zijn er dan toch mensen die interesse voor hem tonen,’ zei hij, terwijl hij zich vooroverboog en Maus een schouderklopje gaf.

‘Was het zo erg dan?’ vroeg ik.

Kooyman knikte. ‘Tja, een jack russell, hè. Ik heb er zelf twee. Het zijn enorm felle donderstenen, net als hij.’

Maus keek onschuldig omhoog. ‘Jazeker,’ knipoogde de beheerder. ‘Je kunt het mooi vertellen, meneer!’

Hij haalde Maus even aan. ‘Maus kan niet goed los lopen, want hij is nogal dominant en houdt van een robbertje vechten. We hebben een poging gedaan om hem in het buitenverblijf te plaatsen, maar hij probeert met alle reuen het duel aan te gaan.’

Ik slikte even. Zou ik geen te grote verantwoordelijkheid op me nemen?

‘Maar wees niet bang,’ zei Kooyman. ‘Het heeft alles te maken met zijn verleden. In de periode dat hij hier net binnenkwam, viel er geen land met hem te bezeilen. Wat dat betreft is hij nu een stuk rustiger. En ik denk dat het nog veel beter kan.’

Ik vroeg of het handig was om aan cursussen te beginnen of boeken te lezen.

‘Kijk,’ antwoordde Kooyman. ‘Dat moet je natuurlijk helemaal zelf weten. Maar als ik me er even mee mag bemoeien: trek je niet te veel aan van hoe het wel of niet moet. Doe gewoon wat je zélf het beste lijkt. Alles zal zich vanzelf wijzen.’

Hij lachte even en zei ten slotte: ‘Weet je waar het om draait? Om liefde. Geef je hond veel liefde, en de kans zichzelf te zijn. Je zal zien hoeveel plezier je dan van hem hebt.’

Kooyman weidde nog verder uit over Maus' temperamentvolle karakter. We zouden te maken krijgen met een mannetjesputter, maar eentje met een heleboel leuke kanten: hij liet zich graag verzorgen, was aanhankelijk, vrolijk en hield enorm van wandelen. Maus was een jack russell terriër met pit.

Nadat ik zo met Maus rondstruinde, raakte ik helemaal enthousiast. Ik wilde deze olijke viervoeter graag adopteren. Er was echter één klein probleem: Maus had last van kennelkuch, vergelijkbaar met een soort griep. Hij liep flink te hoesten en te niezen en was behoorlijk schor. Zijn geblaf klonk hees en hij had een natte neus. Hij moest eerst zijn antibioticakuur afmaken alvorens hij van eigenaar kon wisselen. Onze verkouden hond kon pas het asiel verlaten wanneer hij gezond was verklaard. Dit betekende voor ons dat we jammer genoeg nog een paar weken moest wachten.

Als Maus goed herstelde, konden we hem op zes december meenemen. Dat was sowieso beter voor hem, omdat hij op die manier de Sinterklaasperiode zou missen. Zoals elk jaar zette Marco zijn mijter weer op om zijn jaarlijkse ronde met zijn Piet te maken. Het leek ons niet best om Maus te confronteren met een roedelleider die zo snel van gedaante veranderde. Dat zou alleen maar een hoop onrust opleveren.

Opgetogen gingen we huiswaarts, na eerst Maus gedag te hebben gezegd. Voor het hok neusden mijn hond en ik nog even met elkaar. 'Gauw beter worden, dan zullen wij ervoor zorgen dat de rest van je leven beter wordt,' beloofde ik hem.

Diezelfde avond zagen we op de televisie dat de oproep met de foto van Maus was verdwenen. Er hoefden geen mensen meer te komen kijken, want er waren twee nieuwe baasjes gevonden: wij.

Thuiskomst

Pietervrouw was het tijdens de voorbespreking voor het Sinterklaasfeest al opgevallen.

'Er is hier iets veranderd,' zei ze, terwijl ze aandachtig de kamer rondkeek. 'Ja, ik zie het al: jullie hebben een hondenmand. En een drinkbak, een etensbak, speelgoed, een riem...'

Ze aarzelde even. 'Alleen... waar is de hond?'

Haar enthousiasme werd groot nadat ze over de adoptie van Maus hoorde. Ze was zelf opgegroeid met honden en zodoende een echte hondenkenner. Al spoedig zou ik merken dat soort echt soort zoekt, want hondenliefhebbers zijn aan elkaar gewaagd.

In de dagen voor de komst van Maus had ik ons huis onder de loep genomen. Alles wat laag stond, kreeg een nieuwe plaats hoog boven de vloer of op de kast. Schoonmaakmiddelen werden veilig opgeborgen, spullen gingen achter slot en grendel, planten werden op tafeltjes gezet. Ik maakte de inrichting van de kamers strak en gesmeerd, zodat Maus zich overal zonder zorgen kon begeven. Stel je voor dat Maus iets omstootte, ergens over struikelde of aan een elektriciteitssnoer knaagde. Ik moest er niet aan denken dat hij onnodig in de verleiding zou worden gebracht om gevaarlijke dingen te gaan ondernemen.

Bovenaan de open trap plaatste Marco een houten traphekje van de Gamma. Het was zo'n hekje dat normaal gesproken gebruikt werd voor kleine kinderen om te voorkomen dat ze van de trap vallen. In het geval van Maus wilde ik voorkomen dat hij de trap óp zou komen. 's Avonds kon het hekje dicht en Maus leerde dan dat hij beneden hoorde te blijven. Aan elk detail was dus gedacht.

Bij de dierenspeciaalzaak kocht ik een grote blauwe stoffen mand met een wasbaar kussen erin. Ook liet ik me goed voorlichten over wat jack russells leuk vinden om mee te spelen. Voor het eerst

kwam ik in aanraking met de enorme hoeveelheid speelgoed die er voor trouwe viervoeters beschikbaar was: tennisballen in allerlei soorten en maten, kauwkluiven van chihuahua- tot bouvierformaat, pluchen minibeesten met felle kleuren, en nog veel meer dat kon piepen, rammelen, rollen, bellen, stuiteren en draaien. Mij draaide het voor ogen bij het zien van deze variatie en ik kon moeilijk een keuze maken. Daarom beperkte ik me tot een van natuurlijk materiaal gemaakte kauwkluif en een tennisbal met het woord 'hond' erop.

Alles was nu startklaar voor de komst van de kleine. Door de drukte rond Sinterklaas vloog de wachttijd snel voorbij. Op zes december ging Marco opnieuw richting asiel om Maus op te halen.

Gespannen stond ik voor het raam te wachten. Marco was op de fiets naar De Staart gegaan, een tocht van twee keer drie kwartier als alles meezat. Het was de bedoeling dat Maus op de terugweg naast de fiets zou rennen, maar misschien kon hij zoiets niet. In dat geval vermoedde ik dat het op een wandeling zou uitdraaien.

Omdat het wachten wel heel lang duurde, belde ik Marco met mijn mobiele telefoon. 'We zijn toch maar gaan lopen,' bevestigde hij. 'We hopen om vier uur de pont te hebben.'

Vlak voordat het donker begon te worden, zag ik ze aankomen. Snel opende ik de deur. Maus liep naar binnen alsof hij nooit anders had gedaan. Hij dribbelde linea recta naar zijn drinkbak en begon uitgebreid te slobberen.

'Het was wel wat te ver voor hem,' vertelde Marco, terwijl ik naar het drinkgelag keek. 'Hij heeft zelfs een beetje overgegeven.'

Bezorgd observeerde ik Maus, die inmiddels aan een uitgebreide verkenning van zijn nieuwe terrein was begonnen.

'En de pont over de rivier?' vroeg ik. 'Ging dat wel?'

'Nou, hij zat nogal te trillen. Volgens mij vond hij het eng,' antwoordde Marco.

Ik wist niet wat Maus eerder gewend was geweest. Een veerpont

behoorde dus duidelijk niet tot zijn referentiekader. Maar ik besloot rustig af te wachten. Alles zou zich vast vanzelf wijzen.

Maus leek er niet mee te zitten. Hij had inmiddels zijn mand ontdekt. Lekker zacht en veilig. Met name dat laatste bleek voor hem van levensbelang. Uitgeput viel hij in slaap, nadat hij ons nog eens aandachtig bekeken had. Hopelijk vielen we in de smaak.

Mijn hond had in elk geval wel zoveel vertrouwen in zijn nieuwe omgeving dat hij zich kon overleveren aan de slaap. Hij snurkte zelfs als een volwassen vent. Vertederd keek ik naar het tafereel: een bruin met wit gevlekte jack russell terriër, opgekruld als een foetus in de baarmoeder, de ogen tevreden gesloten.

Een nieuwe fase in zijn leven was aangebroken, maar voor hem leek het de gewoonste zaak van de wereld. Maus was eindelijk thuis.

